

Arrest

nr. 280 277 van 18 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VERHEYEN
Jan Van Beersstraat 42/2
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 mei 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 januari 2021 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische wettelijke partner, ondertussen echtgenote.

Op 25 mei 2022 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 26.01.2021 werd ingediend door:

*Naam: Z. Voorna(a)m(en): R. Nationaliteit: Algerije
Geboortedatum: [...]1986 Geboorteplaats: M.
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] TURNHOUT
om de volgende reden geweigerd:*

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger

Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan in toepassing van art. 40ter, in functie van zijn wettelijk samenwonende partner A., M. (...)). Intussen zijn betrokkene gehuwd.

Overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 dient het familielid bedoeld in het eerste lid, 1° aan te tonen dat de Belg die het recht opent:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden de volgende documenten voorgelegd:

-Loonfiches van september tot en met november 2020 van (...) NV waar de Belgische tewerkgesteld is

-na vraag tot actualisatie ook nog loonfiches van juni tot en met november 2021

Uit de voorgelegde loonfiches blijkt niet dat de referentiepersoon over toereikende bestaansmiddelen beschikt zoals omschreven in art. 40ter.

Overeenkomstig art. 42, §1, 2de lid dient in een dergelijk geval, op basis van de eigen behoeften van die Unieburger die vervoegd wordt en van zijn familieleden bepaalt te worden welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigd kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdelingen en door elke Belgische overheid. Om dit laatste te kunnen bewerkstellingen werd op de bijlage 19ter opgenomen dat betrokkene werd voorzocht, voor zover de bestaansmiddelen niet te waarde zijn van 120% van het leefloon, bewijzen van vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden voor te leggen.

Het enige wat werd voorgelegd die enigszins een aanwijzing is van de kosten van het gezin is het huurcontract van de woning te Turnhout, K[...]. De huurprijs was 570/maand, de huurprijs zou jaarlijks worden aangepast overeenkomstig de index. Er is ook sprake van een provisie als aandeel in de kosten en het verbruik. Het huurcontract werd afgesloten op 29.04.2020. Er heeft dus al twee keer een verhoging van de huurprijs plaats gevonden, gezien er wel degelijk reeds verschillende indexeringen zijn geweest. De provisie in de kosten en het verbruik moet eveneens navenant gestegen zijn. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet redelijk af te wijken van het vooropgesteld bedrag zoals voorzien in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en alsnog het verblijfsrecht toe te kennen. Mede omdat de woonkost reeds een grote hap uit het beschikbare budget neemt.

Betrokkene kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 op basis van de voorgelegde stavingsdocumenten, niet uitoefenen."

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel van de synthesememorie voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij betwist het argument dat de referentiepersoon niet heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Hij geeft een opsomming van de loonbrieven tussen juni 2020 en november 2021. Verweerder heeft in de nota met opmerkingen erop gewezen dat moet gewerkt worden

met een inkomen van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast en dat dit bedrag sedert 1 mei 2022 neerkomt op 1809,32 euro. Volgens verzoeker is dit niet correct aangezien de referentiepersoon een alleenstaande is op het ogenblik van de aanvraag, zodat men 120% van het bedrag moet nemen van 1.115,67 euro, dus 1.338.80 euro. Bijgevolg had de referentiepersoon wel degelijk voldoende inkomsten aangetoond. Verder stipt verzoeker aan dat 120% van het leefloon een richtlijn is maar men uiteindelijk moet nagaan of de referentiepersoon toereikende bestaansmiddelen heeft. Volgens verzoeker is aangetoond dat de referentiepersoon ongeveer 1600 euro gemiddeld aan maandelijks inkomen kan aantonen wat op een stabiliteit wijst. Ze leidt bovendien geen exuberant leven en heeft maar een huur van 750 euro. Hij stelt dat het feit dat er geen andere stukken zijn bijgebracht, juist aantoonst dat de referentiepersoon geen exuberant leven leidt en dat "het niet" nu eenmaal niet kan bewezen worden. Verzoeker stelt zelf niet lui te zijn en in het verleden zelf ook gewerkt te hebben.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat blijkens deze bepaling het inkomen ook niet onmiddellijk voldoende moest zijn en dat de gemachtigde geen toepassing heeft gemaakt van die wetsbepaling. Hij wijst erop dat er documenten werden aangebracht, nl. het huurbedrag zodat kan aangenomen worden dat verzoeker en zijn echtgenote over geen grote inkomsten dienen te beschikken. Verzoeker herhaalt dat wanneer er geen bijkomende documenten worden bijgebracht, het duidelijk is dat er ook geen excessieve kosten zijn aangezien zij geen exuberante levensstijl hanteren, ze moeten gewoon de huur betalen en eten en drinken. Hij meent dat blijkt dat de referentiepersoon zeer eenvoudig leeft en geen schulden heeft.

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde geen rekening gehouden met het concrete inkomstenbewijs en het voorgelegde bewijsmateriaal. Minstens is onvoldoende gemotiveerd.

In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsprincipe. Hij meent dat het duidelijk is dat de gemachtigde onzorgvuldig is te werk gegaan, het dossier niet naar behoren heeft verzorgd en onterecht bewijsmateriaal opzij heeft geschoven.

In het vijfde middel voert verzoeker de schending aan van het "evenredigheidsbeginsel" en de schending van artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de Wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Volgens verzoeker bestaat er immers geen evenredigheid tussen de beslissing die de gemachtigde heeft genomen en de consequenties voor hemzelf die een gezin wenst op te bouwen met Mw. A.M., die bovendien in verwachting is. Bijkomend kan verzoeker als gevolg van de beslissing ook niet gaan werken en zijn bijdrage niet leveren aan het gezin.

In het zesde middel voert verzoeker de schending aan van de Europese richtlijn 2004/83/EG en artikel 3 van het EVRM en dit omdat de relatie tussen verzoeker en zijn partner wordt geblokkeerd.

In het zevende en laatste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Ook ter adstructie van deze schending stelt verzoeker dat zijn gezinsleven met Mw. A.M. wordt geblokkeerd en niet gerespecteerd. Hij herhaalt dat Mw. A.B. wel voldoet aan alle voorwaarden, zoals de inkomensvoorwaarden. De gemachtigde mag geen breuk creëren tussen hem en de referentiepersoon die in verwachting is van een kind.

Beoordeling

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:.

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° [...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. [...]”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In het eerste middel bestaat de discussie tussen de partijen erin hoeveel 120% van het bedrag bedraagt, bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Anders dan verzoeker voorhoudt, kan niet gevolgd worden dat moet uitgegaan worden van het bedrag voor een alleenstaande. Verzoeker beoogt juist gezinshereniging met de referentiepersoon die volgens de wet moet aantonen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. De ratio legis bestaat erin dat de Belg over toereikende bestaansmiddelen moet beschikken om verzoeker ten laste te nemen, rekening houdend met het gehele gezin. Zodus heeft verweerder een punt dat moet uitgegaan worden van het bedrag van het leefloon voor een persoon met een gezin ten laste. De Raad dient zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Het leefloon voor een persoon met een gezin ten laste bedroeg vanaf 1 mei 2022: 1.507,77 euro. 120% van dit bedrag betekent dus 1809.32 euro, zoals verweerder correct berekende.

Bijgevolg blijkt uit alle geciteerde bedragen die verzoeker opsomt in de synthesesmemorie dat de referentiepersoon nooit dit inkomen heeft gehaald. Verzoeker stelt zelf dat het gemiddeld om een inkomen van 1600 euro per maand zou gaan, hetgeen aldus niet gaat om bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120 % van het leefloon dat op dat ogenblik gangbaar was.

Een schending van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet.

Het eerste middel is ongegrond.

Verzoeker heeft wel een punt dat in geval de bestaansmiddelen niet toereikend zijn, de gemachtigde moet overgaan tot een behoefteanalyse zoals verwoord in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Anders dan verzoeker stelt, is de gemachtigde wel overgegaan tot een dergelijke analyse. Hij motiveert immers in de bestreden beslissing dat het enige wat verzoeker heeft voorgelegd het bewijs is van de huurkosten van 570 euro per maand. Er blijkt evenwel dat de huurprijs jaarlijks zou worden aangepast aan de index en dat er ook een provisie is als aandeel in de kosten en het verbruik. De gemachtigde stipt aan dat het huurcontract werd afgesloten op 29 april 2020 en er aldus al twee keer een verhoging van de huurprijs zou moeten plaats gevonden hebben omdat er reeds verschillende indexeringen zijn geweest. De gemachtigde meent dat de woonkost reeds een grote hap uit het budget neemt en dat het bij gebrek aan bewijs van het tegendeel niet redelijk is af te wijken van het bedrag zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan de redenering van de gemachtigde niet als strijdig met artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet beoordelen. Verzoeker herhaalt dat hij en de referentiepersoon geen exuberante levensstijl leiden en dat het feit dat er geen bijkomende documenten werden voorgelegd het bewijs vormt van het feit dat er ook geen excessieve kosten zijn. Hij erkent dat de huurprijs ondertussen is gestegen tot 750 euro per maand. Hij meent eveneens dat “het niet” nu eenmaal niet kan bewezen worden.

De Raad kan niet volgen dat uit het feit dat geen bijkomende stukken zijn voorgelegd, zou moeten afgeleid worden dat er bijgevolg geen excessieve kosten zijn. Een negatieve bewijslast is inderdaad bijzonder moeilijk maar het staat verzoeker vrij om, eventueel in het kader van een nieuwe aanvraag, met concrete bijkomende stukken aangaande de kosten voor verwarming, elektriciteit, etc. een veel duidelijker beeld te scheppen over de kosten die de referentiepersoon met haar inkomen moet dekken. Het louter aanhalen dat men geen exuberante levensstijl heeft, toont – zelfs al zou dit waar zijn – uiteraard niet aan dat de referentiepersoon na aftrek van alle maandelijkse kosten voldoende bestaansmiddelen overhoudt opdat, na gezinshereniging met verzoeker, er geen risico is dat verzoeker en de referentiepersoon riskeren ten laste te vallen van het sociale bijstandssysteem. Anders dan verzoeker voorhoudt, kan uit de stukken enkel worden afgeleid wat het gemiddeld inkomen is van de referentiepersoon en wat ongeveer de huurprijs is. Deze geven evenwel geen enkele indicatie over het feit dat zij zeer eenvoudig leeft en geen schulden heeft. Naast de huur en voeding, waarop verzoeker wijst, zijn er wel degelijk nog een aantal standaard vaste maandelijkse kosten in een huishouden.

Een schending van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

Anders dan verzoeker aanhaalt, blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de concrete loonfiches en met het door verzoeker voorgelegde andere bewijsmateriaal waarvan verzoeker niet betwist dat dit enkel de informatie over de huurprijs betrof en dat er sprake is van een aandeel in de kosten en het verbruik. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van het motiveringsbeginsel blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

Evenmin kan aangenomen worden, om die hiervoor aangehaalde redenen, dat de gemachtigde zoals verzoeker in het vierde middel opwerpt, onzorgvuldig is te werk gegaan, het dossier niet naar behoren heeft onderzocht of ten onrechte bewijsmateriaal opzij zou geschoven hebben.

Het vierde middel is ongegrond.

Verder voert verzoeker evenwel een schending aan van artikel 6 van het EVRM, maar licht hij op geen enkele wijze toe hoe die verdragsbepaling wordt geschonden. Bijgevolg is dit onderdeel van het vijfde middel onontvankelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel, kan de Raad niet volgen dat de gevolgen van de thans bestreden beslissing disproportioneel voor verzoeker zijn gezinsleven zijn. Zoals supra aangehaald, heeft verzoeker immers de mogelijkheid om in het kader van een eventuele volgende aanvraag aan de hand van bijkomende stukken een duidelijk beeld te scheppen over de voorgehouden sobere levenswijze en aldus nog aan te tonen dat, ook al zijn er mogelijk geen inkomsten die gelijk zijn aan 120% van het leefloon, de kosten dermate zijn dat zij alsnog in hun behoeften kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Het vijfde middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Het betoog van verzoeker, met name dat de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden omdat zijn relatie wordt geblokkeerd met de referentiepersoon, heeft geen uitstaans met folteringen of met onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen die volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een minimum aan hardheid moeten bereiken.

Wat betreft de aangevoerde schending van richtlijn “2004/83/EG”, meent de Raad dat verzoeker wellicht doelt op Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG of de Burgerschapsrichtlijn. De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 heeft immers betrekking op minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als

vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

In casu valt de kwestie evenwel buiten de draagwijdte van de Burgerschapsrichtlijn aangezien het een aanvraag om gezinshereniging betreft van een derdelander in functie van een statische Belgische vrouw, die geen gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer (artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn).

Tot slot voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM omdat de beslissing zijn recht op een familieleven met zijn partner zou blokkeren of niet respecteren, terwijl het inkomen van de referentiepersoon wel zou voldoen aan de voorwaarden.

Supra heeft de Raad reeds uiteengezet waarom de gemachtigde, en verweerder in de nota, kunnen gevolgd worden dat in casu niet afdoende is aangetoond dat er sprake is van toereikende bestaansmiddelen.

Verder wijst de Raad erop dat volgens de rechtspraak van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof de proportionaliteitstoets en belangenafweging in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in principe reeds werden doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772 en mutatis mutandis GwH 121/2013 26 september 2013, B. 64.7 en 64.8). De Raad heeft supra reeds vastgesteld dat niet op onregelmatige wijze in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet afdoende is aangetoond. De Raad heeft er begrip voor dat verzoeker zich bij zijn wettelijke partner wenst te vestigen, des te meer in geval van zwangerschap van deze partner, maar heeft supra toegelicht dat de bestreden beslissing niet verhindert dat in het licht van een nieuwe aanvraag bijkomende stukken kunnen worden voorgelegd door verzoeker. Bijkomend blijkt dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, zodat vooralsnog van een fundamentele breuk tussen verzoeker en de referentiepersoon geen sprake is.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt in geen geval, evenmin kan een schending van artikel 8 van het EVRM of van de Burgerschapsrichtlijn aangenomen worden.

Het zesde en zevende middel zijn eveneens ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES